

Ivanhoe

Walter Scott

Versió de
Pau Romeva

Calligraf

Ivanhoe

Walter Scott

Versió de
Pau Romeva

Calligraf

Ivanhoe
Pau Romeva

Edicions Cal·lígraf
Figueres, 2014

Primera edició — setembre 2014

La publicació d'aquesta obra ha rebut
el suport de la Diputació de Girona.

Publicació
Edicions Cal·lígraf, SL
Monturiol, 2, 1r 1a
17600 Figueres
Tel. (0034) 615 261 764
www.edicionscalligraf.com
info@edicionscalligraf.com

**Disseny de la col·lecció
i maquetació**
Jaime Vicente

Imatge de la coberta
Dani Torrent

Impressió
DC PLUS, Serveis Editorials

ISBN
978-84-942994-0-7

Dipòsit legal
GI-1392-2014

© **del text**
Hereus de Pau Romeva i Ferrer

© **d'aquesta edició**
Edicions Cal·lígraf, SL

*Queda rigorosament prohibida,
sense l'autorització per escrit
dels titulars del copyright,
la reproducció parcial o total
d'aquesta obra per qualsevol
mitjà o procediment,
incloent-hi la reprografia
i el tractament informàtic.
Les infraccions d'aquests drets
es troben sotmeses a les sancions
establertes a les lleis.*

I

Un dia cap al tard, vers l'acabament del regnat de Ricard I d'Anglaterra, a la part d'aquest reialme que rega el Don i al mig d'una roureda secular, vora un ramat de garrins que pasturava, hi havia dos homes. L'un semblava com uns deu anys més vell que l'altre i era el porquer. Vestia una túnica de pell sense adobar ajustada al cos per un ample cinyell de cuir d'on penjaven un coltell amb mànec de banya i un corn. Anava cap nu i duia al voltant del coll un cèrcol d'aram amb la inscripció següent, gravada en signes saxons: «Gurth, fill de Beowulph, és serf de naixença de Cedric de Rotherwood».

El seu company duia un vestit més ric i violat, braçalets d'argent i, al coll, un cèrcol del mateix metall on era gravat: «Wamba, fill de Witless, és serf de Cedric de Rotherwood». Era el foll o joglar del seu amo.

Els dos personatges parlaven en llengua saxona i es planyien de la trista situació en què es trobaven, aleshores, els homes d'aquella raça sota les vexacions

de què els feien objecte els normands, que s'havien emparat del país en temps de Guillem el Conquistador.

Llur conversa fou interrompuda per l'aparició d'una curiosa comitiva que, travessant el bosc, feia cap a l'indret on ells es trobaven.

Era l'abat Aymer de Jorvaulx, que viatjava en companyia d'un cavaller del Temple anomenat Briand de Bois Guilbert i arribat feia poc de Terra Santa. L'abat anava dalt d'una mula bellament guarnida, i el seguïen quatre frares del seu orde que el servien i li tenien cura del bagatge. El cavaller muntava un fort cavall de càrrega per tal de no cansar el seu corser de batalla, que anava al seu darrere menat per un escuder, mentre un altre escuder duïa la llança del seu senyor, al cim de la qual tremolava una flàmula amb la creu blanca. Els dos escuders eren seguits de dos servents orientals, de cara bruna i gran turbant blanc, muntats en bells cavalls aràbics.

El templer era un home de més de quaranta anys, alt, eixut i musculós, amb la cara gairebé negra del sol i una expressió que feien més terrible un esguard sinistre i penetrant, un formidable mostatxo negre i una nafra al front que li arribava fins a l'ull. Vestia una cota de malla i s'embolcallava amb un gran mantell escarlata que mostrava damunt el muscle dret una creu blanca. No duïa al damunt altra arma ofensiva que una llarga daga de dos talls.

En veure a prop aquesta comitiva, els dos serfs saxons, que ja coneixien l'abat, li feren una totxa reverència, però la singular aparença del seu company i el seguici d'aquest els deixà tan parats que amb prou fei-

nes sentiren les paraules del prior, que els demanava si per allí prop hi havia algun indret on poder trobar acolliment. El monjo repetí la pregunta i aleshores Wamba els indicà que unes quantes milles lluny trobarien un convent on segurament serien ben rebuts, però el prior insistia a trobar un indret més proper. Amb això el cavaller perdé la paciència i, adreçant-se a Gurth d'una manera brutal, li manà d'ensenyar-los la residència del seu senyor Cedric el Saxó, a qui ell, per la seva condició, tenia dret d'exigir hospitalitat. Gurth anava a respondre iradament i ja tenia la mà al pom del seu coltell, quan l'abat s'interposà per apai-vagar el cavaller i tornà a demanar a Wamba que els mostrés el camí de la casa de Cedric. El joglar els digué que seguissin un corriol que els mostrava fins a trobar una creu mig enterrada, i que dels quatre camins que allí veurien prenguessin el de la dreta. L'abat donà les gràcies i la comitiva partí. Quan ja no se sentia el potejar dels cavalls, Gurth digué a Wamba:

—El que és si segueix el teu consell no crec pas que arribin a Rotherwood aquesta nit.

—No sóc pas jo —digué Wamba— qui ha de mostrar als cans allà on jau el cérvol.

Entretant el templer deia a l'abat:

—Què vol dir la insolència d'aquesta gent, i per què m'heu destorbat de castigar-la?

—L'un és un foll —digué el prior—, i l'altre és d'aquella mena salvatge i intractable que encara es troba entre els descendents dels vençuts saxons, que no té millor plaer que mostrar de totes passades la seva aversió als conquistadors.

—Ja els hauria aixovat jo.

—I què n'hauríeu tret? Batre el porquer no ens hauria pas fet trobar el seu amo, i si l'haguéssim trobat ens hauria dut la seva enemistat. Recordeu que aquest ric propietari és altiu i irritable. Sosté gelosament els privilegis de la seva raça i se sent orgullós de descendir de Hereward, el famós campió de l'Heptarquia. Per això l'anomenen Cedric el Saxó.

—No té una filla molt formosa que es diu Rowena? —preguntà el templer.

—Cedric no és el seu pare —respongué l'abat—, sinó un parent de lluny. Rowena és de més noble naixença que ell; és, però, el seu tutor i se l'estima com una filla. Aviat podreu judicar la bellesa d'aquesta noia, però germà, seguïu el meu consell i amorosiu un xic la vostra llengua. Ell és un home que si s'ofèn és capaç de treure'ns a fora a dormir amb les aloses ni que sigui a mitja nit. I aneu alerta a no mirar massa Lady Rowena. Diuen que Cedric ha tret el seu fill de casa perquè gosà enamorar-se'n.

—Bé, no parlem més —digué el templer—, per una nit em reportaré i seré manyac com una donzella.

Amb això havien arribat a la creu, però no es podien entendre respecte de cap a on havien de trencar. L'un sostenia que cap a la dreta i l'altre que cap a l'esquerra. A l'últim Briand veié un home ajagut al peu de la creu i manà que el despertessin amb el mànec d'una llança. L'home s'aixecà planyent-se d'un tracte tan descortès, i el prior li demanà si sabia el camí de la casa de Cedric.

—Jo també hi vaig —digué el desconegut—, i si tinguéssiu un cavall us hi guiaria. —Li donaren un ca-

vall i, havent muntat, prengué la direcció oposada a la que els havia indicat Wamba i, després de travessar un bosc espès i ple de trencacolls, sortiren a un camí més ample, on el guia, assenyalant un edifici baix i irregular, digué:

—Vet allí Rotherwood, la casa de Cedric.

Aymer, que no les havia tingut totes mentre passaven pel bosc, ara trobà prou serenitat per a preguntar al desconegut qui era.

—Un romeu que ve de Terra Santa —fou la resposta.

—Millor us hauria estat de romandre allí per a ajudar a recobrar el Sant Sepulcre —digué el templer.

—Teniu raó, senyor cavaller —respongué el romeu—; però si aquells que han jurat de fer-ho es troben aquí de viatge, qui es podrà estranyar que un pobre camperol com jo deserti l'empresa que ells han abandonat?

L'abat hagué d'intervenir altre cop per apaivagar el cavaller, a qui aquesta resposta encengué d'ira, i després preguntà al romeu com era que coneixia tan bé els passos del bosc. L'altre respongué que era fill d'aquella contrada; i amb això, es trobaren davant la casa de Cedric, que era molt gran i ben guardada, per bé que molt diferent dels castells torrejats i emmerletats on residia la noblesa normanda.

Davant del portal, on s'arribava per un pont llevadís que salvava un fossat, el templer féu sonar vigorosament la seva trompa, perquè la pluja que ja feia estona que amenaçava havia començat a caure amb violència.